

Lena Collin

I can see clearly now, Galleri Lokomotiv, till 20 okt.

Lena Collin var grafikstipendiat vid ÖKKV 2010 och nu visar hon på Lokomotiv ett utsnitt ur hennes senaste två års produktion. Utställningens titel, "I can see clearly now", anspelar på en återkommande melodi i hennes ateljé och som enligt henne påmint om vikten av tydlighet och äkthet i arbetet. Med fotografier som ursprung har hon i en handfull sammansatta verk gjort screentryck på aluminium, syrafast plåt och kakel. Men störst uppmärksamhet får förmodligen hennes två korsformade vägginstallationer med fotoutskrifter, där ett par unga kvinnor möts i seansliknande poser tillsammans med levande ljus. Korsformen ger en sakral ton över iscensättningen, men Lena Collin menar att verket inte har något med religion att göra utan snarare just detta att hon hittat fram till en insikt om vad det är egentligen som är av värde. Få former har så stark symboladdning som korset, så man kommer ändå oundvikligen inte ifrån dess mystiska och högstämda innebörd även här.

Dessa bokstavligen varma färgfoton står i skarp kontrast till arbetena på plåt. Den blanka plåten skapar kylig hårdhet och samtidigt ger en spegeleffekt oväntat djup, då skymten av betraktare och rumsmiljö också framträder i bilderna. Jag vet inte om Lena Collin haft den avsikten, men som jag ser det får materialvalet avgörande betydelse. I de två stora bilderna "Only the sky 's the limit" ses en kvinna ligga utsträckt på ett till synes rått betonggol. Man vet inte anledningen, hennes passiva och nollställda uttryck ger kanske misstanke om övergrepp eller så handlar det bara om avslappning, en vila i ögonblicket. I titeln antyds gränslöshet, något som pekar mot det senare, men även mot bildernas dubbelbottnade karaktär av överskridning, eftertanke, utsatthet. Det som slår mig är den ovanliga arbetsprocessen, hur fotoförlagans diffusa uttryck genom screentryckets färg (akryl) liksom etsat sig in i plåten. Resultatet blir ett kemiskt experiment mellan färg och plåt, där utfrätningar samsas med täckande partier. Utseendet påminner mycket om den typ av ofta bildmässigt intressanta fotoklichéplåtar man använde i offsettryck.

Traditionell grafik handlar om tryck på papper, där bilden är i främsta rummet. Lena Collin vänder på begreppen när underlaget är något fysiskt och nästan skulpturalt påtagligt. Det industriella plåtmaterialet röjer undan all sentimentalitet kring en bild och på så sätt kan man uppfatta vad det är för slags "klarhet" som hon berör. Bilden innefattar här, mer än vad som är vanligt inom grafik, just det material den är tryckt på. Lena Collin berättar om mjuka och mänskliga värden gestaltad genom den kvinnliga kroppen men interfolierad i den hårda och blanka ytan, något som underminerar skörheten, en bild kanske av vår tid. Utställningen som inleds med ett påstående övergår i en fråga, hur klart ser vi?

Text och foto: Jan K Persson
Volym 2012-10-08